



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: L. H., narozený dne X,
bytem X,
proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2022, č. j. X,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované čj. X ze dne 10. 5. 2022, kterým žalovaná zamítla pro nesplnění podmínek podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), žádost účastníka řízení o starobní důchod.
2. Žalobce v žalobě namítal, že v roce 1981 byl zaměstnán ve Východočeských energetických závodech Hradec Králové a nastoupil trest výkonu trestu odnětí svobody dne 18. 2. 1981 ve Věznici Ostrov, od 6. 3. 1981 Věznice Bělušice. Dle ELZD ze dne 11. 6. 1981VČE Hradec Králové byl pojištěn od 1. 1. 1981 po dobu 90 dní, ale v rozhodnutí mu bylo uznáno jen 49

dní proto, že nastoupil výkon trestu dne 18. 2. 1981 a nemohl být pojištěn u VČE. Žalobce k tomu uvedl, že když mu byl doručen pravomocný rozsudek, požádal zaměstnavatele, aby si mohl vybrat dovolenou a aby mu dal neplacenou dovolenou. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí opírajícím se o výši výdělku, jelikož v době zaměstnání ve Věznici Bělušice byl eskortován k soudu, a tedy nevykonával zaměstnání, a přesto byl ve Věznici Bělušice pojištěn. Žalobce žádal soud o přezkoumání, zda byl pojištěn od 18. 2. do 6. 3. ještě u organizace VČE Hradec Králové. K žalobě žalobce připojil evidenční list důchodového zabezpečení Východočeských energetických závodů ze dne 11. 6. 1981, podle něhož byl zde žalobce zaměstnán od 1. 9. 1976 do 31. 3. 1981, z toho v roce 1980 366 dnů s hrubým výdělkem 27607 a v roce 1981 90 dnů s hrubým výdělkem 604 Kč.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí s tím, že z evidenčních listů důchodového zabezpečení (ELDZ) vyplývá, že v roce 1981 byl žalobce zaměstnán nejprve u organizace Východočeské energetické závody a poté jako osoba ve výkonu trestu odnětí svobody zařazená do práce v nápravně výchovných ústavech Ostrov a Bělušice (dnes Věznice Ostrov a Věznice Bělušice). Zatímco evidenční list důchodového zabezpečení ze dne 11. 6. 1981 od organizace Východočeské energetické závody je za rok 1981 vystaven na 90 dnů doby pojištění ze zaměstnání v období od 1. 1. 1981 do 31. 3. 1981, evidenční list důchodového zabezpečení ze dne 9. 8. 1984 od Nápravně výchovného ústavu Bělušice je za rok 1981 vystaven na 301 dnů doby pojištění ze zaměstnání v období od 19. 2. 1981 do 31. 12. 1981. Z následně vyžádaného potvrzení Vězeňské služby ČR - Věznice Bělušice ze dne 1. 3. 2022 potom vyplývá, že žalobce byl po přijetí do výkonu trestu odnětí svobody pracovníčně zařazen v období od 6. 3. 1981 do 31. 12. 1981, kdy v září roku 1981 měl 5 dnů nemoci. V průběhu námitkového řízení byla Vězeňská služba ČR - Věznice Bělušice dotázána ještě k tomu, kdy žalobce nastoupil v roce 1981 výkon trestu odnětí svobody. Z jejího sdělení ze dne 19. 7. 2022 vyplývá, že žalobce byl ve výkonu trestu odnětí svobody od 19. 2. 1981 nejprve ve Věznici Ostrov, kde byl od 6. 3. 1981 pracovníčně zařazen, a po přemístění byl od 12. 10. 1981 ve Věznici Bělušice, kde v práci pokračoval do podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ke dni 6. 6. 1984. S ohledem na výše uvedené skutečnosti lze podle žalované žalobci zhodnotit v roce 1981 doby pojištění pouze v rozsahu 49 dnů ze zaměstnání u organizace Východočeské energetické závody v období od 1. 1. 1981 do 18. 2. 1981 a v rozsahu 301 dnů ze zaměstnání jako osoby ve výkonu trestu odnětí svobody zařazené do práce v Nápravně výchovném ústavu Bělušice, příp. v Nápravně výchovném ústavu Ostrov. Žalobci nelze hodnotit jako dobu zaměstnání u organizace Východočeské energetické závody období od 19. 2. 1981 do 31. 3. 1981, kdy již nastoupil výkon trestu odnětí svobody, přestože mu tato organizace toto období ještě v ELDZ potvrdila. V tomto období již žalobce u této organizace nevykonával výdělečnou činnost, z níž by odváděl důchodové pojištění, což je zřejmé i z velice nízkého hrubého výdělku, dosaženého v roce 1981 z tohoto zaměstnání.
4. V replice žalobce uvedl, že žádá, aby si soud vyžádal stanovisko OSSZ Rokycany (Bc. M. K.). Žalobce tvrdil, že podle § 29 odst. 1 písm. f) má nárok na důchod, jestli získal dobu pojištění nejméně 30 let v roce 2014. ČSSZ mu uznává 29 roků a 355 dní. ELDS v roce 1981 VČE Hradec Králové byl žalobcem podepsán tak, že si vzal neplacenou dovolenou a současně, když očekával nástup výkonu trestu, dohodl se na rozvázání pracovního poměru tak, aby v mezidobí nevznikl problém případného příživnictví. Pokud tedy nastoupil dobrovolně výkon trestu, má za to, že byl pojištěn až do doby, kdy nastoupil zaměstnání ve věznici, tedy do 6. 3. 1981, tj. 64 dnů namísto 49.

5. O žalobě rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaná souhlasili.
6. Žalobu soud neshledal důvodnou.
7. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že „z evidenčních listů důchodového zabezpečení (ELDZ) vyplývá, že v roce 1981 byl účastník řízení zaměstnán nejprve u organizace Východočeské energetické závody a poté jako osoba ve výkonu trestu odnětí svobody zařazená do práce v nápravně výchovných ústavech Ostrov a Bělušice (dnes Věznice Ostrov a Věznice Bělušice). Zatímco evidenční list důchodového zabezpečení ze dne 11. 6. 1981 od organizace Východočeské energetické závody je za rok 1981 vystaven na 90 dnů doby pojištění ze zaměstnání v období od 1. 1. 1981 do 31. 3. 1981, evidenční list důchodového zabezpečení ze dne 9. 8. 1984 od Nápravně výchovného ústavu Bělušice je za rok 1981 vystaven na 301 dnů doby pojištění ze zaměstnání v období od 19. 2. 1981 do 31. 12. 1981. Z následně vyžádaného potvrzení Vězeňské služby ČR - Věznice Bělušice ze dne 1. 3. 2022 potom vyplývá, že účastník řízení byl po přijetí do výkonu trestu odnětí svobody pracovníčně zařazen v období od 6. 3. 1981 do 31. 12. 1981, kdy v září roku 1981 měl 5 dnů nemoci. V průběhu námitkového řízení byla Vězeňská služba ČR - Věznice Bělušice dotázána ještě k tomu, kdy účastník řízení nastoupil v roce 1981 výkon trestu odnětí svobody. Z jejího sdělení ze dne 19. 7. 2022 vyplývá, že účastník řízení byl ve výkonu trestu odnětí svobody od 19. 2. 1981 nejprve ve Věznici Ostrov, kde byl od 6. 3. 1981 pracovníčně zařazen, a po přemístění byl. od 12. 10. 1981 ve Věznici Bělušice, kde v práci pokračoval do podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ke dni 6. 6. 1984. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak lze účastníku řízení zhodnotit v roce 1981 dobu pojištění pouze v rozsahu 49 dnů ze zaměstnání u organizace Východočeské energetické závody v období od 1. 1. 1981 do 18. 2. 1981 a v rozsahu 301 dnů ze zaměstnání jako osoby ve výkonu trestu odnětí svobody zařazené do práce v Nápravně výchovném ústavu Bělušice, příp. v Nápravně výchovném ústavu Ostrov. Účastníku řízení nelze hodnotit jako dobu zaměstnání u organizace Východočeské energetické závody období od 19. 2. 1981 do 31. 3. 1981, kdy již nastoupil výkon trestu odnětí svobody, přestože mu tato organizace toto období ještě v ELDZ potvrdila. V tomto období již účastník řízení u této organizace nevykonával výdělečnou činnost, z níž by odváděl důchodové pojištění, což je zřejmé z velice nízkého hrubého výdělku, dosaženého v roce 1981 z tohoto zaměstnání.“
8. Citované odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotí soud jako dostatečně srozumitelné, logické a přezkoumatelné a soud se se závěrem žalované ztotožňuje.
9. V daném případě sice v žalobcem předloženém evidenčním listu Východočeských energetických závodů je potvrzeno žalobci 90 dnů pojištění v roce 1981, tj. až do 31. 3. 1981, avšak žalobce sám současně uvádí, že nastoupil výkon trestu odnětí svobody již 18. 2. 1981, tj. od následujícího dne nemohl být již zaměstnán u uvedené společnosti. Správně v této souvislosti poukázala žalovaná na výrazný rozdíl v hrubém výdělku žalobce v roce 1981 ve srovnání s předchozím obdobím zaměstnání, což odpovídá vyjádření žalobce, že před nástupem výkonu trestu po dohodě se zaměstnavatelem rozvázal pracovní poměr a čerpal neplacenou dovolenou. Jelikož žalobce po nástupu do věznice již pro Východočeské energetické závody žalobce nepracoval, nemůže mu být započtena doba pojištění u této společnosti po 18. 2. 1981. Další započitatelná doba pojištění je až od zaměstnání ve věznici, tj. od 6. 3. 1981.
10. Soud pro nadbytečnost neprovedl v replice navržený důkaz stanoviskem OSSZ pro

nadbytečnost, neboť skutkový stav byl v dané věci zjištěn v dostatečném rozsahu bez jakýchkoli pochybností.

11. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že v jeho případě byla chybějící doba pro získání nároku na starobní důchod velice krátká. Podle ust. podle § 29 odst. 3 písm. a) ZDP pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavci 1 písm. g) až k), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal aspoň 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 ZDP, tj. dob pojištění, ve kterých účastník řízení odváděl pojistné do systému sociálního pojištění (dob výdělečné činnosti). Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že z takových dob bez náhradních dob pojištění žalobce získal ke dni podání své žádosti, tj. ke dni 23. 3. 2022 29 roků a 355 dnů dob pojištění. Přesto nelze podle tohoto ust. starobní důchod přiznat, neboť v době od 19. 2. 1981 do 6. 3. 1981 žalobce neměl započitatelnou dobu pojištění, neboť nikde nepracoval.
12. Žalovaná v napadeném rozhodnutí posuzovala nárok žalobce na starobní důchod také podle § 29 odst. 3 písm. b) ZDP, podle něhož pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavci 2 písm. b) až f), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození, a získal aspoň 15 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 ZDP. Žalovaná v této souvislosti dospěla k závěru, že takového věku, tedy věku 68 roků a 2 měsíců, účastník řízení dosáhne dne 3. 9. 2022.
13. Soud za této situace neměl jinou možnost než žalobu zamítnout s tím, že je možné, aby žalobce podal novou žádost, která bude následně posuzována k datu po 3. 9. 2022, jež bylo zmíněno v napadeném rozhodnutí jako rozhodné pro dosažení nároku na starobní důchod podle podmínek stanovených v § 29 odst. 3 písm. b) ZDP, a to ve věku 68 let a 2 měsíců. Soud však v tomto rozsudku vycházel ze skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí žalované.
14. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. března 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně